

רון קורדונסקי

זקפה נטולת אתה

האלימות של המדינה

*

מה שנמצא ראוי לאכזבה החדר לגוף, הוא מעשה זקפה. חדר חשוף, מצמוץ הוא נשימה מקטעת, עינים – פיות פעורים. הדבור כעת רק טפות עינים, טפות זרע לפה נטול שנים לאחז משפט. משפת המדרכה אתה קם להיות אתה, את קמה להיות אתה, מה שראוי לאכזבה בגוף ממש, מעשה של חדר חשוף, זקפה מקטע, מצמוץ, נשימה, פעירת פה מלא זרע, טפות עינים, נטול דבור ומשפט לאחז שנים.

*

מה שאמרת לי נמוג ברחוב עמוס בהפגנה, גרון מטפף דמעות. בשלולית, כשהיא אתה, מקטע, סך כל זכרונות שיחות ממספר לא מזהה, עונה עונה ובקע נשימה. לחשב עליה, תחשבי עלי, זה להגיד שהגוף אחד, עשוי ספקות, הגוף הוא כל המה אם במקום אחד.

*

מה שקשור ליד, בלון, זכרון ילדות: משתחרר, ברקע זקוקי יום העצמאות, גופות קשורות בחוט, מתעופפות, בבקשה אל תלכי, ערותך מתגלה באהל שקרי; זין, העולם סביבנו חרב במים, התבה היא המלה.

*

ומום אין בה. מה שנבל גופו פרח, האם מים עכורים מקפים זכוכית הם מה שאחרים אומרים אני, אומרים באגרטל חתומים דברים שאמרת, דברים ששמעתי מדווחים, על פמות הנרצחים, זכרון ילדות שהוא נפילה לשיח שושנים, קוצים שמוצאים אחד אחר השני. מה שנבל גופו פרח, לרגע אנחנו מטפספים, חבוק שבור ומבט קרוב, הבל פה חם, גדול כים. מנסה להזכיר לך את מה שאמרת לי, הגן נעול המה היה חתום.

מֶה שֶׁהִתִּיחַס לְמַגַּע הָיָה כָּפוּת. אֶת מִי קוֹשְׁרִים עֲכָשׁוּ כַּחוֹת הַבִּטְחוֹן, כָּפוּי, אוֹמְרִים מוּכָל לָאֵן. גּוֹפֵף כַּעַת נַעֲשֶׂה גּוֹפֵף, כָּלוּמֶר, גּוֹפֵף שְׁמִתָּעוֹת בְּזִכְרוֹן, נִמְלֵא חוֹרִים מְטַפְּטָפִים, סוֹבְבִים, יִרְחִים, שׁוֹמְרִים עַל מָה, מְלִים, גּוֹף שְׁמַעְכֵּל עֲצָמוֹ, כְּתָמִים שְׁחָרִים, כְּמַעַט שְׁעִבְרִיתִי מֵהֶם.

על חוף הים

הַגּוֹף מוֹדֵד אֶת אַחֲרִית הַיָּמִים
בְּסִימְנֵי שָׁמֶשׁ
הָעוֹר שְׁמִתְקַלֵּף מְשׁוּל לְזֶרַע
וְהִזְרַע מְשׁוּל לְעוֹר –
לְהַחֲתֹךְ זֶה לּוֹמֵר הַזְּמַן נַעֲצֹר,
שְׂרִירִים מְכוּצִים מוֹחֲקִים אֶת רִגְעַ הַמְּשָׁפֵל בְּעַפָּר,
כּוֹתְבִים בְּסֻדֵּין מְכַתֵּם
אֵיךְ תִּכְנֵן לְחַנֵּק אוֹתָךְ בְּשִׁנְתָּךְ,
לְעַקֵּר אֲשָׁכִים מִמְּקוֹמָם,
לְעַקֵּר אֲנָשִׁים מִבֵּיתָם,
לְהַשְׁאִיר זְקָפָה נְטוּלָת אֶתָּה בְּאַדְמָה,
לְקַרֵּא לָהּ זִכְרוֹן.